

12

2024

ROČNÍK V



Místenka

ČASOPIS FARNOSTI MÍSTEK



ROZHOVORY | FOTKY | AKTIVITY FARNOSTI | DŮLEŽITÉ INFORMACE



Milí farníci,

rok s rokem se sešel a rádi bychom vám nabídli další Místenku. Loni na podzim, po odchodu otce Daniela, jsme časopis připravovali na poslední chvíli. Situace to byla pro všechny nová. Otec Daniel, obdarovaný slovem i písmem, se rád časopisu věnoval a uměl ho připravit až do finální verze. Nakonec se to ale i nám, s pomocí mnohých z vás, povedlo.

Letos jsem o Místence dlouho přemýšlel. Věděl jsem, že potřebuje stálou (a nadšenou) redakční radu. Koho oslovit? Kdo by se ujal tohoto díla? Sho-

dou okolností jsem se dozvěděl o jednom našem aktivním farníkovi, který má mnoholeté novinářské zkušenosti. Jmenuje se Petr Brozda. Vše začalo již v mládí vydáváním časopisu na gymnáziu, po studiu založil regionální týdeník Horizont a také se podílel na přípravě farního časopisu Most v Třinci. S modlitbou k Duchu Svatému jsem ho oslovil a on tuto výzvu přijal. Následně jsem se stejnou modlitební intenzitou oslovil i odbornici na český jazyk, paní učitelku Radku Kulichovou, kterou znáte z mnoha kulturních akcí. K mé velké radosti i ona souhlasila. S výběrem fotografií

nám pomohla farní fotografka Ivana Bužková.

Z našich prvních setkání vnímám radost a odhodlání, ale také nové podněty k obsahu Místenky. Rád bych jim poděkoval za tuto službu. Věřím, že společnými silami se nám bude dařit prezentovat život farnosti, ale přinášet i jiná zajímavá témata. Uvítáme další z vás, kteří byste se chtěli v budoucnu zapojit do tvorby našeho časopisu. Chtěli bychom jej vydávat dvakrát ročně – v červnu a v prosinci.

O. Kazimír

MÍSTENKA: Časopis farnosti Místek (pro vnitřní potřebu) • **Vydavatel:** Římskokatolická farnost Místek, Farní náměstí 56, Frýdek-Místek.

• rkf.mistek@doo.cz • www.farnostmistek.cz • **Použité fotografie:** Člověk a Víra (Dorota Bužková, Ivana Bužková, Jan Kalenský) a autoři.

• **Redakce:** P. Kazimír Buba, Radka Kulichová, Petr Brozda • Redakce si vyhrazuje právo upravovat příspěvky • **Grafika a tisk:** KLEINWÄCHTER holding s.r.o.

Obsah

Rozhovor s o. Jiřím Filipcem / 4–5

Ohlédnutí za festivalem Boží Město / 6

Chystá se úprava okolí farního kostela / 7

Kniha o kostele v Lysůvkách / 8–9

Co čekat od Jubilejního roku? / 10

Opravené varhany ve Sviadnově / 11

Očima fotografa / 12–13

Živá farní společenství / 14–17

Na návštěvě v Ostravě / 17

Naše farní rodina 2024 / 18–19

Výsledky sčítání farnosti / 19

Reportáž z pouti Medjugorje / 20–21

Akce Lidového domu / 22

Vánoční koncert / 22

Výstava betlémů / 22

Půjdeme spolu do Betléma / 23

Tradiční tříkrálový průvod / 23

Vánoce ve farnosti / 24

Kontakty



Římskokatolická farnost Místek
Farní náměstí 56, 738 01 Frýdek-Místek



rkf.mistek@doo.cz



farnostmistek.cz



P. Mgr. Kazimír Buba, děkan
+420 736 529 363



P. Ing. Vojtěch Buchta, farní vikář
+420 737 791 451



Římskokatolická farnost Místek

Rozhovor s otcem Jiřím Filipcem

Kněžství mi růžencem vyprosila babička



Určitě jste již v naší farnosti zaznamenali nového kněze o. Jiřího Filipce. V tomto čísle Místenky s ním přinášíme rozhovor a věříme, že to pro vás bude povzbuzující a zábavné čtení.

Co jste si pomyslel, když jste se dozvěděli, že Vaše další služba bude pokračovat právě v Místku?

Nevnímal jsem to jako dobrý nápad s ohledem na mé zdravotní omezení, ale zároveň jsem nechtěl mít odmítavý postoj, protože v poslušnosti představenému se projeví Boží požehnání. Měl jsem obavy, jak budu zvládat službu ve městě, ale zároveň mě těšilo, že budu blíže ke svému rodišti a k Beskydům, které mám rád. A také jsem se nějak těšil, že se uvidím se známými, což se stalo hned první neděli v Místku. Jsem vděčný o. děkanovi Kazimírovi i o. Vojtěchovi, že mě mezi sebe přijali a snaží se být k mým nedostatkům shovívaví a vnímaví. Až mi je někdy líto, že toho nejsem schopen udělat více, protože pak ty úkoly leží na jejich bedrech. Nyní doufám, že tu budu moci být, jak nejdéle to bude možné.

Většinou jste býval v menších farnostech. Nebude Vám chybět samota a větší klid?

Vesnice jsou mi bližší. Ale v rámci možných měst naší diecéze představení pro mé poslání vybrali tu nejlepší možnost. Tak to vnímám. Narušování nočního klidu mi na jednom předchozím místě trvale poškodilo zdraví, proto je pro mě nepříjemné slyšet nějakou ošklivost z noční ulice, ale kupodivu je tu mnohem větší klid než na vzpomína-

ném místě předešlém. A do přírody je naštěstí blízko – místní park, řeka Ostřavice. Oblíbil jsem si ta místa i k modlitbě. Anebo ve volné chvíli sednu na kolo a hory mám nadosah. Vždy, když se někde stěhuju, tak poté, co mám umístěný svůj modlitební koutek, který si převážím po celou dobu své kněžské služby, cítím se na novém místě jako doma. Poznal jsem, že tu jsou dobří lidé.

Jaká byla Vaše cesta ke kněžství? Vnímali jste povolání už od dětství nebo to nějak postupem času krystalizovalo?

Od dětství jsem na kněžství vůbec nepomyslel, chtěl jsem být od mala přírodovědcem. Oženit se a mít hodně dětí. Ale obrat začal po smrti mé babičky z mamčině strany. Měl jsem ji moc rád a často jsem k ní jezdil na kole. Přes les to bylo jen 2,5 kilometru. Pokřtěný a u 1. sv. přijímání jsem byl, ale doma se tehdy víra nežíla. A i já jsem se ztrácel. Babička se dlouhé roky modlila za obrácení rodiny růžencem. A když se nic nedělo, tak další roky, aby se obrátil alespoň někdo z rodiny. Byl jsem první. Ona mi to růžencem vyprosila. A nejen to, ale i to, že jsem knězem. Dostala mnohem více, než o co prosila. A já se modlil dál. A dnes jsou rodiče i sestra blízko u Pána. Takže jsme se navrátili všichni.

Na kněžství jsem nemyslel, spíše na to, že chci být stále s Ježíšem. To byl také

jeden z motivů, že když budu knězem, tak budu stále s Ježíšem, tehdy jsem myslel hlavně s Eucharistickým. Chtěl jsem pomáhat lidem a rozpoznával jsem, že v kněžství jim pomůžu nejvíce. Byl jsem i zamilovaný, ale nevěděl jsem, zda se ženit, nebo být knězem. Vzpomínám i na různé situace ze života. Cestující v kupé vlaku se mě během rozhovoru třeba zeptal, kde jsem knězem, nebo kterým rokem studuju. A já mu s podivem řekl, že ani jedno nejsem. Tak jsem Bohu řekl, že se celý týden budu od rána do večera v kuse modlit růžence a ať mi dá jasné znamení. Po týdnu jsem ho dostal. Od té doby jsem vše cíleně směřoval ke kněžství, bral jsem to prostě, že Bůh to tak chce – pro mě nejlépe.

Co vše budete mít v Místku na starosti? Kde se na Vás můžeme těšit?

V naší farnosti mám na starosti službu mší svatých, jsem ranní typ, tak ranní mám raději. Mám na starosti spolčo seniorů a chodím za nemocnými po městě a okolí se svátostným Ježíšem. Připravuju občas rodiče ke křtinám dítěte a dospělé žadatele o křest. Jsem ve zpovědnici a rád u modliteb pobožností. Občas se vmísím do místních společenství. V kavárně bývám po nedělní mši svaté také často. Rád se účastním úkonů mariánské úcty a mám rád poutě k Panně Marii. Na jiné služby si moc netroufám kvůli svým zdravotním omezením.

Nevím, zda je to pravda, ale někdo mi říkal, že jste vypomáhal u exorcismu. Jaká je to služba? Co jste se při ní naučil?

Nikdy jsem to nijak nevyhledával, přesto už v kněžském semináři mi někteří spolubratři nadhazovali, že bych to měl dělat. Asi si to mysleli proto, že jsem se už tehdy hodně modlil a postil, pokud mi to bylo dovoleno. Já jsem si o sobě nemyslel, že jsem nějak více zbožný, spíše že se musím mnoho modlit a postit, protože jsem hříšný a bez toho by to se mnou zle dopadlo. Když mi říkali, že jsem asketa, tak jsem to hned uvedl na pravou míru, že pouze sketa...

Když jsem po svěcení na kněze nastoupil do Krnova, tak tam jsem se s touto službou setkal. Tehdy tam místní farář měl od o. biskupa Františka Václava pověření ke konání modliteb exorcismu. Když tam měli jednu osobu, za kterou se modlili, tak já se ve svém pokoji modlil růžence. A tehdy mne k té modlitbě zavolali, že zlému moc vadím. Pak jsem byl přeškolen a musel jsem si načíst nějaké knihy věnované této službě. Je to služba pomáhající lidem, kteří se dostali do zátěže zla a zlých duchů. Je to služba rozvazující, osvobozující a uzdravující. Dané osoby zakoušejí obrovskou úlevu a pomoc a my povzbuzení, že Ježíš je vítěz a Matce Boží se musí zlý sklonit k nohám. Je to dílo Ježíšovo, já si k tomu nemohu nic přičíst za sebe. Sám nezmohu nic, vše se děje v Ježíšově jménu. Nyní už to nekonám. V diecézi jsou na to jiní kněží určení o. biskupem Martinem.

Máte nějaký zajímavý koníček? Co Vás baví?

Jé, baví mě mnoho věcí... Mám rád hory, přírodu, lesy – často sadím stromy – meteorologii, dívám se do nebe na mraky, zajímám se o změny klimatu, ekologii, včelařil jsem, mám kočičku, rád jezdím na kole, pěstuju květiny, něco z vody v akváriu – okružalky ploské, malé rybičky našich vod, buchanky, perloočky. Moc se mi líbí břízy, vrby a jiné stromy.

O. Jiří se narodil 11. března 1980 v Trinci. Dětství prožil v Hradišti (část obce Těrlicko na Karvinsku). Má 1 sestru. Kněžské svěcení přijal 27. června 2009 v Ostravě.

Poslední otázka je vždy výzva a snažím se dávat vždy nějakou nečekanou a neobvyklou otázku, takže... Jak dlouho se pěstuje takový vous, jako máte Vy? :-)

Vous jsem chtěl mít od malého dětství... Přírodovědec na bustě ve škole měl vous. Později byli vzorem mniši – poustevníci. Nyní mi vous roste od 1. neděle adventní

minulého roku, tak je to skoro rok. Nejdříve jsem vous nestříhal dva roky.

Mnišství mi je moc blízké. Byl jsem chvíli adeptem u kartuziánů v Marienau a lákalo mě to i k řeholi kamalduli v Polsku – erem camaldoli. Být výhradně jen pro Něj – Ježíše. Nic nemít a v Něj mít vše.

Ptal se Aleš Incédi.



Ohlédnutí za festivalem Boží Město

V sobotu 25. května se již podruhé uskutečnil ve Frýdku-Místku duchovní festival Boží město. Na programu byla hudební vystoupení, program pro děti, rodinná hra, přednášky, divadlo, modlitby, chvály a žehnání městu.

Spolu s Římskokatolickou farností Místek a Římskokatolickou farností Frýdek akci připravilo dalších pět církví působících ve městě (Církev adventistů sedmého dne Frýdek-Místek, Církev živého Boha – sbor Frýdek-Místek, Českobratrská církev evangelická – farní sbor ve Frýdku-Místku, Sbor Církve bratrské ve Frýdku-Místku a Slezská církev evangelická augsburského vyznání Frýdek-Místek).

Festival začal ranním divadlem pro děti. Divadlo jednoho herce s názvem Tučňáci na arše bylo příjemné a hlavně zábavné. Zasmáli se i dospělí. Děti si celé divadlo velmi užívaly a některé se do divadelní hry také zapojily. Děti a rodiny si pak mohly projít velkou rodinnou hru Cesta hrdiny. Každá církev, která měla zájem, mohla pro děti připravit jedno stanoviště a provázet tak každého malého hrdinu na své cestě.

Součástí festivalu Boží Město Frýdek-Místek byl také Davidův stánek, místo uprostřed města, kde probíhaly chvály a vystupovaly worshipové kapely, které se střídaly – například GedeOn, Abel, ProPánaKrále, Efrém a mnohé další. Probíhala zde evangelizace a přímluvné modlitby.

Odpoledne se v Národním domě v Místku konaly dvě přednášky na téma Mluvím se sebou o tobě a Mluvím s tebou o sobě. V sadech Bedřicha Smetany vládlo pohodové, uvolněné odpoledne, v Davidově stánku pokračovaly chvály a také se hrálo úspěšné hokejové semifinále.

Večerní program v altánu v sadech Bedřicha Smetany zahájil koncert vlivného písničkáře Pavla Helana. Další částí večerního programu byl koncert kapely Chapela spojený s žehnáním městu za přítomnosti všech duchovních křesťanských církví z Frýdku-Místku. Celý festival uzavřel koncert rapového uskupení Tow meot spolu s Augustínem. Kluci to pořádně rozjeli, panovala příjemná uvolněná atmosféra, prokládaná živými svědectvími členů Tow meot. Rapovalo se o Bohu, Marii, Ježíši a životních událostech, které ovlivňuje Bůh, v rapových textech nechyběla chvála a témata týkající se lidí a jejich vztahů s Bohem.

Radka Kulichová



Chystá se úprava okolí farního kostela

Římskokatolická farnost Místek připravuje dva velké projekty, na které se mají využít finanční prostředky z Operačního programu Spravedlivá transformace (OPST) určené pro uhelné regiony.

Nové oplocení i obnova křížové cesty

Již v roce 2023 farnost požádala o dotaci na zpracování projektové dokumentace úpravy okolí kostela sv. Jana a Pavla v Místku. Výsledkem by měla být výměna ocelového oplocení z východní strany pozemku, oprava stávajícího zděného barokního oplocení z jižní a západní strany pozemku (zeď s branou, márnici a kapličkami křížové cesty), povrchová oprava kovového oplocení se zděnými pilíři na kamenné podezdívce na severní straně pozemku a úprava zpevněných ploch a zeleně

v zahradě kostela včetně doplnění mobiliáře o lavičky a stojany na kola. Navrhované řešení ctí původní řešení křížové cesty kolem kostela a snaží se citelně nahradit část zrušené zdi se 6 zastaveními.

Ve výběrovém řízení na zhotovitele projektu byla vybrána ze tří uchazečů firma WMA architekti s.r.o. z Opavy s cenou 598 950 Kč. Po více než roce byla dotace schválena, podána žádost o platbu a nyní již farnost očekává prostředky ve výši 480 657 korun. Zbývající část zaplatí z vlastních zdrojů. Ihned po vydání stavebního povolení farnost podala žádost o finanční prostředky na reali-

zaci samotných stavebních prací podle projektové dokumentace. Náklady jsou odhadovány ve výši 10,5 milionu korun a dotace by měla dosáhnout 9 milionů. Očekáváme, že získá podporu. Nyní probíhá hodnocení žádosti na straně OPST.

Komunitní centrum získalo stavební povolení

Aktivity farnosti nesměřují jen na odstranění negativního stavu minulosti na kulturní památce, ale farnost se dívá také do budoucna a ráda by vyřešila nedostatek prostor na setkávání vybudováním komunitního centra, které bude navazovat na stávající faru. Vzniknout by měl především sál pro 80 osob, změny se dočká i farní zahrada, kde je plánováno venkovní posezení.

Tento projekt se na startu potýkal s komplikacemi při vydání stavebního povolení, nakonec se po roce letos v červenci vše podařilo vyřešit a farnost okamžitě v srpnu podala žádost o dotaci z OPST. V těchto dnech nám přišly první dotazy, které jsme obratem zodpověděli a snad i tato žádost, na jejímž základě by farnost měla obdržet 14 milionů korun a z vlastního dofinancovat 6 milionů, bude úspěšná a příští rok by mohla být po výběrovém řízení na dodavatele stavba zahájena.

Dagmar Jiskrová, Petr Brozda



Kniha o kostele Panny Marie Sněžné v Lysůvkách

Náš kostel není mrtvou stavbou, ale živým domem

Kostel Panny Marie Sněžné v Lysůvkách si loni připomněl 225 let od svého posvěcení. Minulý měsíc vyšla 160stránková kniha s názvem *Pod ochranou Tvou* a podtitulem *Kostel Panny Marie Sněžné v Lysůvkách*, která zachycuje nejen dávnou minulost, ale i současnost. Autorky Marie Knödlová a Jana Konečná kostel ukazují jako živé místo.

Úvodní modlitba

*Když následuji tebe, Maria,
nebloudím,
když na tebe myslím,
nemýlím se,
když ty mne podpíráš,
nepadám,
když ty mne chráníš,
nebojím se ničeho,
když ty mne vedeš,
neunavím se,
když mi vyprosíš u Ježíše milost
– jistě dosáhnu cíle.*

Jana: Upřímně? Hlavním důvodem byla Maruška. Když přišla s nápadem sepsat o kostele knihu, podpořila jsem ji a nabídla pomoc, ale netušila jsem, co to pro mě bude znamenat a že ze mě udělá spoluautorku. Lysůvský kostel je pro mě srdeční záležitostí, plný zajímavostí, o kterých mnozí nevědí. A zároveň pro mě kostel není jen stavba, ale také množství lidí, které kostel spojoval a spojuje, ať už při společných modlitbách, akcích nebo při různých opravách. Mnoho informací je sice zaznamenáno ve farní kronice, ale kdo dnes čte kroniky.

Co pro vás znamená víra?

Marie: Víra je především pro mne opora v každé chvíli a v každé životní situaci. Čím jsem starší a čím více zažívám úžasné věci s Otcem, už bych nechtěla jinak. Víím prostě na koho se spolehnout, kdo mne podrží kdykoliv a kdekoliv.

Jana: Víra je pro mě samozřejmou součástí života. Víra je životní styl nebo směr.



„V dobách našich předků bývalo dění kolem kostela a v kostele zcela přirozenou součástí života. V posledních letech se na toto snažíme intenzivně navázat a ukázat, že náš kostel není mrtvou stavbou, ale živým domem, kde se kdokoli může potkat s Boží láskou i lidským přátelstvím,“ říká Jana Konečná. Autorky, knihu i kostel představujeme v **Nebeském rozhovoru**.

Rozhodly jste se vydat knihu o kostele, který má již něco za sebou. Jaké byly důvody?

Marie: Když jsem začala v roce 2022 tvořit webové stránky farního společenství, objevovala jsem spoustu zajímavostí nejen o kostele. Postupně jsem dohledávala další informace a nakonec, během příprav na 225. výročí posvěcení kostela v roce 2023, jsem navrhla vydat knihu o tomto zajímavém kostele, na jehož současném vzhledu má zásluhu mnoho lidí z naší obce. Nápady nepřicházejí jen tak, a tak v duchu „udělejte, co vám řekne“, vznikla krásná věc, která bude mít historickou hodnotu.

Když mám před sebou nějaké rozhodnutí, přemyslím, co a jak by udělal Ježíš. Víra pro mě také znamená, že nikdy nejsem sama, vždy je se mnou někdo – přítel, který přesně ví, co mě právě trápí, nebo z čeho mám radost, a který mě má rád.

Co pro vás znamená kostel na Lysůvkách?

Marie: Středobod našich obcí, místo, kde dochází ke křtům, svatbám i posledního rozloučení s našimi blízkými. A v poslední době i místem obecního setkávání při různých kulturních akcích. Je to místo, které zvelebovali naši předchůdci a my bychom to měli brát jako závazek udržet toto místo v tak krásném stavu i pro další generace. Jsem moc ráda, že aktivity kolem kostela vedou k bližšímu setkávání a poznávání se nejen v rámci farního společenství. Kéž by lidé znovu objevili tu sílu a pomoc tohoto místa.

Jana: Druhý domov. Od malička jsem do něj chodila pravidelně na bohoslužby. Můj taťka je už téměř 30 let kostelníkem a my jsme mu vždy celá rodina pomáhali. Díky tomu znám v kostele každé zákoutí a každou pavučinku. V kostele se

Kniha pojednává o historii kostela, jeho opravách a údržbě, ale také o farním společenství. Nechybí řada dokumentů a fotografií, které zachycují významné okamžiky v životě kostela, farního společenství i obcí Lysůvky a Zelinkovice. Její cena je 300 korun a zakoupit si ji můžete v kostele v Lysůvkách po mších nebo ve Včelím obchůdku (Třebízského 116, Frýdek-Místek).

cítím velmi dobře a vždy si najdu aspoň chvíli na ztišení a modlitbu. V posledních letech, jednak po smrti babičky a také kvůli zdravotním problémům rodičů, na mě přešla řada povinností, ať už kostelnických, jako je příprava k liturgii, běžná údržba či praní kostelního prádla, ale i dalších, jako je úklid a výzdoba.

Co pro vás znamená naše nebeská Matka?

Marie: Poslední dobou jsem nad ní mnohokrát přemýšlela. Nebýt jí, nebyl by Ježíš, kdo ví... Mnohokrát byly vy-

slyšeny mé modlitby, když jsem ji prosila o pomoc. Protože chceme, aby ty zázraky poznali i ostatní, rozhodli jsme se v únoru 2023 k pravidelné modlitbě růžence u příležitosti Fatimského dne vždy 13. v měsíci. Spousta proseb byla již vyslyšena.

Jana: Vzor, přímluvkyně, kamarádka, maminka... S mojí mamkou máme pěkný vztah, ale jak už to my mladí (mezi které se snad ještě můžu zařadit) máme, rodičům se prostě nemůžeme svěřit úplně se vším. Ale Marii ano. Ona ví, ona rozumí.

Připravil Petr Brozda



Historie kostela

Původní dřevěná kaplička vznikla podle pověsti na záchranu knížete z Lotringenu, kterému se na cestě splasil kůň a knížeti zůstala po pádu noha ve třmeni. Kůň se zázračně zastavil před dřevěným křížem a kníže byl zachráněn.

V roce 1798 byla malá dřevěná kaplička přestavěna na filiální kostel Panny Marie Sněžné fary ve Staříči nákladem zdejších dobrodinců. Až do roku 1908 byl kostel pod správou staříčského farního úřadu, později byl ale přidělen pod správu místekého farního úřadu.

Nejstarší částí kostela je reliéf Rodičky Boží Panny Marie, který se nachází nad hlavním vchodem do kostela. Kostel byl postaven ze zděného materiálu, je možné, že kámen na jeho základy mohl být těžen ze zaniklého

strážního hrádku na Štandlu, tak jak se obdobně použil do základů frýdeckého Mariánského kostela (dnes bazilika).

Kostel byl vydlážděn pískovcovými dlaždicemi a měl v té době celkem tři oltáře. Hlavní oltář s portatilem z roku 1761 světil vratislavský biskup Filip Gotthard II. hrabě Schaffgotsch, který měl k našemu kraji velmi kladný vztah a každoročně zavítal návštěvou do Frýdku, kde býval hostem hraběcí rodiny Pražmů, svobodných pánů z Bílkova.



Co čekat od Jubilejního roku?

Již za několik dní otevře papež František v Chrámu svatého Petra v Římě Svatou bránu, čímž zahájí další Jubilejní rok.

Svaté roky, známé také jako Jubilejní roky, jsou významnou součástí křesťanské tradice, která sahá až do starověkého Izraele. Tyto roky jsou obdobím zvláštního duchovního obrození, odpuštění hříchů a obnovy víry.

Koncept jubilejních roků má své kořeny v Bibli, konkrétně ve Třetí knize Mojžíšově (25,10), kde je popsán jako rok odpočinku a osvobození, který se měl slavit každých padesát let. Tento starozákonní zvyk zahrnoval osvobození otroků, navrácení majetku původním vlastníkům a odpuštění dluhů. Byl to rok nového začátku, kdy se napravovaly křivdy a začínalo se znovu s budováním spravedlivější společnosti. Mohli bychom říci, že se jednalo o jakousi inventuru či restart života jednotlivců i společnosti.

V křesťanské tradici byl první Svatý rok vyhlášen papežem Bonifácem VIII. v roce 1300. Tento rok měl být obdobím zvláštního milosrdenství a odpuštění hříchů pro všechny poutníky, kteří

navštívili Řím. Jako mnoho důležitých událostí v dějinách, i tento rok „vznikl“ jakoby náhodou, neřízeně, aniž by jej kdokoli plánoval. Tehdy se po Římě rozneslo, že v den, kdy se láme století, je možné získat při návštěvě vatikánské baziliky odpuštění hříchů. Zpráva, kterou zaznamenal kardinál Stefaneschi, o tom pojednává takto:

„Věc podivuhodná; tajemství nového odpuštění zůstalo utajeno celý první leden: ale na sklonku dne, když se schylovalo k večeru a jakoby v půlnočním tichu, když se rozšířilo mezi Římány, ti se v houfech sbíhali k posvátné Bazilice sv. Petra, tlačili se kolem oltáře, navzájem se odstrkovali, takže jen stěží se bylo možno přiblížit, jako by byli přesvědčeni, že v onen den, který měl zanedlouho skončit, měla vypršet i milost odpuštění, nebo aspoň větší milost. Nemohli bychom však bez nejistoty tvrdit, zdali se sběhli pod dojmem jednoho z ranních kázání v bazilice o stém roku čili jubileu, nebo zda sami od sebe, nebo dokonce, a to podle našeho mínění není vzdáleno pravdy, přilákání poky-

nem z nebe, jež chtělo připomenout minulé oslavy stého roku a připravit další.“

I další dny však přicházely nezvykle velké zástupy a prosily papeže o zvláštní požehnání a odpuštění hříchů. Sám Bonifác byl vírou a touhou lidu překvapen, a proto dal zkoumat staré doklady papežských archivů, jež by potvrdily tuto ústní tradici mimořádných milostí, ale nic se nenašlo. Dal tedy vyslechnout stařícké poutníky, některé až z Francie, kteří potvrdili, že už jejich otcové putovali v minulém stém roce do Říma získat odpuštění. Nakonec papež vůli lidu vyhověl a ustanovil zvláštní čas milosti, který nazýváme prvním Svatým rokem. Přes různé dějinné podoby se nakonec v 15. století ustálila dnešní forma a frekvence jubilejních let, které se slaví vždy jednou za čtvrt století. Je však nutno podotknout, že římský biskup může kromě těchto řádných jubilejů vyhlásit mimořádná, jak jsme mohli vidět v nedávném roce 2016 při příležitosti Jubilejního roku milosrdenství.

Můžeme se právem ptát, co s tím máme dnes do činění my? Jak bychom měli tento rok prožít v době, ve které se podobné tradice nesetkávají s pochopením většiny společnosti?

O čem vypovídá logo Jubilejního roku

Logo zobrazuje čtyři stylizované postavy, které představují celé lidstvo pocházející ze čtyř koutů světa. Objímají se, aby naznačily solidaritu a bratrství, které by měly spojovat všechny národy. Postava vpředu se drží kříže. Je to nejen znamení víry, kterou tato čelní postava objímá, ale také naděje, kterou nelze nikdy opustit, protože naději potřebujeme vždy, zejména ve chvílích největší nouze. Pod postavami jsou rozbourené vlny, které symbolizují skutečnost, že životní pouť neprobíhá vždy hladce v klidných vodách. Okolnosti každodenního života a události v širším světě často vyžadují větší výzvu k naději. Proto bychom měli věnovat zvláštní pozornost spodní části kříže, jež byla prodloužena a změněna do podoby kotvy,



kteří je spuštěna do vln. Kotva je dobře známá jako symbol naděje. V námořním žargonu se „kotvou naděje“ označuje záložní kotva, kterou používají plavidla zapojená do nouzových manévrů ke stabilizaci lodi během bouře. Stojí za povšimnutí, že obraz ilustruje poutníkovu cestu nikoli jako individuální podnik, ale spíše jako něco společného, vyznačujícího se rostoucí dynamikou, která vede člověka stále blíže ke kříži. Kříž v logu není v žádném případě statický, ale je také dynamický. Sklání se k lidstvu, nenechává člověka samotného, ale natahuje se k němu, aby mu nabídl jistotu své přítomnosti a bezpečí naděje. V dolní části loga se nachází motto Jubilejního roku 2025: *Peregrinantes in Spem* (Poutníci naděje) vyvedené zelenými písmeny.

Osobně bych doporučil každému z nás, abychom Jubilejní rok viděli jako velkou příležitost. Příležitost, kterou nabízí církev a Boží Prozřetelnost k novému uchopení vlastního života. Tak jako se ve Starém zákoně vracela půda, propouštěli otroci a vyhlášovalo smíření, stojíme před stejným pozváním i dnes. Sami můžeme být otroky svých chyb, neodpuštění, zkušeností nebo bolestí. Stejně tak můžeme i my nést životem pocit viny za to, co už

nevrátíme zpět. Můžeme cítit křivdu ze strany druhých nebo si být vědomi křivdy, které jsme se dopustili. Církev nám nabízí Boží slovo a svátost smíření, které osvobozují a rozvazují naše pouta. Celý svět potřebuje uzdravení a novou zkušenost s odpuštěním, potřebuje novou naději a nové nalezení smyslu. Bude-li každý z nás ve svém osobním životě usilovat o větší svobodu od toho, co nás i celý svět kazí, bude i díky nám svět více zdra-

vý. Stojíme před příležitostí znovu zrekapitulovat své životní příběhy, narovnat, co je pokřivené, odpustit, co nás tlačí, a zakusit Boží svobodu, kterou všichni potřebujeme.

V naší diecézi Jubilejní rok zahájíme mši svatou v ostravské katedrále Božského Spasitele v neděli 29. prosince.

o. Daniel Vícha

Kostel ve Sviadnově rozezvučí opravené varhany

Letošní rok je pro sviadnovský kostel sv. Jana Nepomuckého významný. Probíhá zde generální oprava varhan, které byly postaveny v roce 1891 varhanářem Janem Tučkem z Kutné Hory.

Každé varhany jsou nejen krásnou ozdobou interiéru kostela, ale především jsou nepostradatelné pro doprovod bohoslužeb a dalších významných událostí, jako jsou svatba či pohřeb.

I když varhany na první pohled vypadají krásně, jejich technický stav si už žádal větší zásah. Poslední generální oprava proběhla v roce 1943, tedy před více než osmdesáti lety. Od té doby se nástroj postupně opotřebovával. Při důkladné prohlídce varhanářem a diecézním organologem se u varhan projevíly různé zvukové závady (zejména rozladění píšťal, rezonování samotných píšťal i varhanní skříň). A bylo jasné, že královský nástroj se neobejde bez celkové opravy.

Co oprava zahrnuje?

Oprava varhan byla svěřena zkušené varhanářské dílně Drastík & Stoniš a zahrnuje opravu nejen viditelných částí nástroje (varhanní skříň, píšťaly, hrací stůl včetně pedálnice), ale také částí vzduchového hospodářství (vzdušnice, míšky, záložní i šlapací měch, mechanická traktura). Celkové náklady na tuto náročnou opravu dosáhly 506 tisíc korun, na niž obec Sviadnov poskytla dar ve výši

250 tisíc. Oprava probíhala již od července 2024, kdy došlo k rozebrání nástroje a jeho převozu do varhanářské dílny.

Ze zákulisí varhanářské práce jsme se dozvěděli jednu zajímavost. Jedna z píšťal nehrála, protože byla prostřelena. Varhanáři v ní při práci na jejím čištění našli střelu z pušky.


V současné době již jsou varhany zpět na sviadnovském kůru, kde probíhá jejich kompletace, ladění a intonování. Celá komplexní renovace zajistí, že varhany

budou opět moci sloužit nejen farnosti, ale i celé obci po mnoho dalších let. Dokončení opravy se plánuje na 20. prosince a slavnostní žehnání varhan by se mělo uskutečnit 4. adventní neděli, tedy 22. prosince, při mši v 9.00 hodin. Slavnostní koncert, při němž zazní opravené varhany, se uskuteční v pátek 10. ledna 2025.


Opravu varhan doprovázela výtvarná soutěž dětí místní základní školy na témata „Varhany/Pocity z hudby“. Přijďte se podívat a dát hlas některé z jejich výtvarných prací. Ve sviadnovské knihovně budou k vidění během prosince i na počátku ledna. Při slavnostním koncertu budou vyhlášeny výsledky a předány odměny vítězům výtvarné soutěže.

Jana Kotásková





Chcete-li mít krásný úsměv, nezapomeňte si přilepit pořádně zuby.



Co je to za výmysl, psát dopis Ježíškovi už v červenci?!

Očima fotografa Ivany Bužkové




Snad mi to nezhasne!



Došli nám andělíci. Tak je tady simuluju.



Vstávat... Ještě pět minut, tati.



Včera jsem koupila taaaakhle dlouhé bagety...



Přijďte nakoupit za křesťanské ceny do svatého krámku.



Kdo chce kafe, ruku dolů.



Ne. Žádné kolo mlýnský dělat nebudeme.

Živá společenství místecké farnosti



La vie montante

Hnutí LVM (v překladu stoupající život nebo také křesťané III. věku) je evangelizační hnutí laiků seniorské generace. Založil ho Francouz André d'Humiers v roce 1951. Jako mezinárodní sdružení věřících katolické církve je uznáno dekretem Papežské rady pro laiky z 25. března 1996. Působí v řadě evropských zemí, v Africe, Asii, severní a jižní Americe a v naší republice vyslovila Česká biskupská konference v listopadu 1996 souhlas s působením hnutí u nás.

Hnutí má tři základní cíle – duchovní život, apoštolát a přátelství. Realizace programu hnutí je zaměřena na aktivní život skupiny starších věřících ve farnosti a na prohlubování jejich duchovního života, ale je otevřeno všem bez rozdílu náboženského vyznání ve věku od 45 let. Společenství slouží k tomu, aby se nikdo necítil sám, i když již má vyšší věk a jeho děti se osamostatnily a odstěhovaly, aby mohl sdílet svou radost, ale i bolest a pohovořit si s ostatními spolubratry a sestrami ve farnosti. Důležité je, aby se necítil zbytečný a osamělý, ale aby naopak cítil, že je svými radami a svou životní zkušeností přínosem pro ostatní. Navíc si ve společenství může prohloubit své vzdělání, setkávat se se svými vrstevníky a sebe-realizovat se.

V naší farnosti se setkává společenství La vie montante I, které vede paní Marie Tvrdá. Má momentálně 11 členů, kteří se od září do června scházejí jednou měsíčně na faře, a to vždy v první středu v měsíci v 15 hodin. Setkávají se pravidelně i se stejným společenstvím z Trince, společně vyjíždějí pak poznávat krásy kostelů v obou farnostech – místecké i třinecké.

Společenství La vie montante II vede paní Jindřiška Gašková. Má 12 členů – nejen ženy, ale i muže, scházejí se během školního roku vždy každou první středu v měsíci po ranní mši na faře.

Společenství ABEL

Společenství ABEL má k dispozici aplikaci Discord, kterou nyní využívá 63 členů. Ne vždy se všichni sejdou, protože mají různá zaměstnání, pracovní náplň, odlišný počet dětí a podobně. Při hromadných setkáních společenství, které bývá vždy každé 3 týdny, se schází obvykle 30 až 40 členů.

Při takovém počtu lidí není možné scházet se vždy hromadně, protože by jednotliví účastníci neměli dostatečný prostor vyjádřit se. Proto je společenství rozděleno do 4 menších skupin, které se scházejí každý týden ve středu. Dvě skupinky se schází na faře v Místku a další dvě na staré faře ve Frýdku. Každé tři týdny se pak schází celé společenství na staré faře ve Frýdku. Na tato velká setkání se snaží zvát různé hosty (naposledy např. manželé Palacké, kteří pořádají Otcovo srdce) a v menších skupinkách pak dané téma rozebírají.

Setkání skupin má pevnou strukturu. Začíná se vždy chválami, které je prokládá-

no spontánní modlitbou. Poté se věnují četbě Písma, mluví spolu o tom, co kdo prožil za uplynulý týden. Vzájemně se za sebe modlí a svědčí o tom, co kdo prožil s Bohem. Je to vždy velmi povzbuzující a společenství pak žije jako jedna velká rodina, která se navzájem zná, miluje a společně se modlí.

Kromě těchto pravidelných setkání organizují jako společenství večery chval, které se snaží pořádat vždy první neděli v měsíci od 17 hodin v kostele sv. Jakuba. Také přibližně jednou za čtvrt roku pořádá společenství větší akce pro celou farnost. V sobotu 7. prosince od 16 hodin bude akce Rozsvit svůj život vol. 2 v Lidovém domě. Přijede evangelista Peter Lipták a mladá vycházející hvězda chválové scény kapela RODS.

Jednou ročně v období duben až červen pořádá společenství největší projekt, a to Školu Ducha svatého, kde vyučují o osobě Ducha svatého a Jeho darech.

Vedoucím společenství je pan Aleš Incédí a Ondřej Novák.

Obě společenství pracují na setkáních s materiály, které dostávají z biskupství a které jim slouží jako náměty ke společným modlitbám i vzájemným rozhovorům. Jejich členové rádi mezi sebe přijmou kohokoli dalšího, kdy by měl zájem o tato setkání.

Vedoucí společenství je paní Marie Tvrdá (LVM I) a Jindřiška Gašková (LVM II).

Chrámový sbor Cantores Domini

Chrámový sbor místecké farnosti působí v současné podobě od roku 2007, kdy se do jeho čela postavil sbormistr Jan Strakoš. Sbor navázal na činnost sborového tělesa, které ve farnosti již dříve působilo, rozšířil svou členskou základnu na současných 37 členů. Jeho prvotním úkolem je provázet zpěvem významné bohoslužby během liturgického roku – Vánoce, Velikonoce, Slavnost Krista Krále, poutní slavnost děkanského kostela sv. Jana a Pavla, adventní neděle a jiné. Kromě toho sbor občas účinkuje i koncertně (na závěrečných koncertech Sborových hudebních dílen, na Dušičkových koncertech Naděje, postních či vánočních koncertech) a je zván k provázení bohoslužeb i mimo naši farnost (naposledy při děkovné mši svaté s žehnáním zvonů míru v ostravské katedrále).

Sbor tvoří společenství žen i mužů v různém věku, které spojuje radost ze společného zpívání a z možnosti podílet se svými silami na mši svaté. Zároveň je uspokojuje možnost rozvíjet své nadání

a seberealizovat se. Sbor se schází ke společným zkouškám každé pondělí v 18 hodin v budově ZUŠ duchovní hudby a stále přijímá nové členy – znalost čtení not není podmínkou. Kromě pravidelných zkoušek každoročně pořádá víkendové soustředění, které se koná vždy první říjnový víkend v Beskydech. Činnost sboru organizačně zajišťuje Musica Templi, spolek pro studium duchovní hudby.

Uměleckým vedoucím sboru je pan Jan Strakoš, organizační vedoucí paní Jarmila Drozdová.

Farní evangelizační buňky

Americký kněz P. Michael Eivers rozvinul v katolické církvi evangelizační metodu, která se nazývá domácí buňky. Začátkem 80. let ji úspěšně aplikoval ve své farnosti na Floridě, kde vyhradil zvláštní místo ustavičné adoraci – dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu.

Don Pigi Perini, farář farnosti St. Eustorgio v Miláně, odjel v roce 1987 na Floridu, aby se s touto evangelizací seznámil. Návštěva pro něj znamenala radikální konverzi. Jakmile se vrátil, shromáždil čtyřicet svých věřících, aby mu pomohli učinit z farnosti společenství horlivé víry zaměřené na evangelizaci. Dnes je v této farnosti asi 180 evangelizačních buněk a postupně se šíří do mnoha dalších farností v Itálii i v zahraničí.

Don Pigi začal organizovat formační semináře, které měly vliv na farnosti po celém světě. Zanedlouho se i Pontifikální

rada pro laiky přesvědčila, že tato metoda je přijatelná a použitelná pro farnosti na celém světě, a navrhla donu Pigimu, aby vytvořil mezinárodní organizaci, aby celá církev mohla žít z této milosti. Systém farních evangelizačních buněk byl schválen Pontifikální radou pro laiky a vřele doporučen pro celou církev od roku 2009.

Farní evangelizační buňky jsou nástrojem, jak vykonávat běžnou pastorační a činit z ní pastorační evangelizační. Je to také jedna z forem, jak učinit laiky spolupodpovědné za život farnosti, za její růst, tak jak nás k tomu zve II. vatikánský koncil i poslední papežové. V naší farnosti existují dvě takovéto buňky.

Buňka 1 je společenství lidí, kteří se intenzivně zabývají Písmem. Jejich duchovním vůdcem je o. Martin Kudla. Na svých setkáních se snaží lépe porozumět Písmu, modlí se za to, aby ho správně pochopili a modlí se i za sebe navzájem přímluvné modlitby. Momentálně má společenství 7 členů, scházejí se jednou týdně.

Vedoucím buňky je pan Tomáš Čajan.

Buňka 2 se schází co 14 dnů v pondělí od 19 hodin ve Včelím obchůdku. Aktuálně má 11 členů. Jedná se o modlitební společenství s cílem prohloubit svou víru a svědčit o ní ve svém okolí. Tato buňka vznikla v návaznosti na kurz Alfa, který pod vedením o. Daniela probíhal v naší farnosti.

Vedoucím buňky je pan Rostislav Kotásek.

Cursillo

Cursillo se zabývá tím, co je v křesťanství podstatné. Vzniklo v letech 1940 až 1949 ve Španělsku díky snaze mladých křesťanů nejen zvěstovat evangelium, ale umožnit ho prožít. Na Cursillo se křesťanství stává zážitkem. Ukazuje cestu, jak v dnešní době prožívat křesťanství jako radostný a osvobozující způsob života a jak tento prožitek předávat dál. Je aktivní v mnoha zemích na několika kontinentech. Do Česka se Cursillo dostalo z Německa v roce 1991 a působí i v naší farnosti. Pokud by někdo měl zájem o činnost v tomto společenství, hlasujte se na faře.





Schola

Činnost místecké scholy byla obnovena z iniciativy nadšených rodičů. Bylo to asi v roce 2016, kdy už většina jejich dětí uměla číst. Rodiče se ujali nástrojů, výběrů písní a v kostele pak zvucení. O pár let později se k místeckým členům přidala schola ze Sviadnova.

Schola má nyní 25 členů v rozmezí 12 až 18 let, většinou dívek, schází se každou neděli v 9 hodin v učebně náboženství v ZUŠ duchovní hudby. Náplní zkoušek je příprava písní pro bohoslužby. Velkou radost mají i ze zapojení všech muzikantů působících ve schole, kteří umí hrát na různé hudební nástroje. Do budoucna se chce schola věnovat nácvičku vícehlasých písní v doprovodu hudebních nástrojů.

Vedoucími scholy jsou paní Jana Boščíková a Ivana Soldánová.

Scholička

Místecká scholička je tady pro všechny děti, které rády zpívají a muzicírují. Setkávají se každý pátek v 17 hodin na faře a od 18 hodin zpívají na dětské mši svaté v kostele sv. Jakuba. Scholičku tvoří přibližně 10 dětí ve věku od pěti let. Horní věkové hranici se meze nekladou.

Cílem je vytvářet přátelské společenství dětí, kterým je spolu dobře a kteří svým zpěvem a hraním chtějí chválit

Pána Boha. Jde o společenství, jehož činnost je zatím velice krátká, proto v něm rádi přivítají nové členy, kteří by si s nimi přišli zpívat nebo hrát.

Scholičku vede pan Jan Štěpánek, ředitel ZUŠ duchovní hudby v Místku.

Společenství živého růžence

Živý růženec vznikl na začátku 19. století z podnětu ctihodné Pauliny Jaricové ve Francii. Paulina kolem sebe soustředila společenství, které finančními dary a modlitbou podporovalo misijní činnost církve. Její společenství Dílo šíření víry bylo později začleněno do Papežských misijních děl. Živý růženec je společenství dvaceti lidí, tzv. růže, z nichž každý se denně modlí svůj určený desátek, takže dohromady se pomodlí celý velký růženec. V naší farnosti máme celkem 12 růží, ale některé nejsou úplně. Kdo byl měl zájem, přihlaste se na faře u otce děkana a budete k některé růži připojeni.

Mravenci

Před dvaceti lety vzniklo společenství Mravenci, které tvoří hlavně manželské páry a nyní má 9 členů. Dříve byly jejich náplní nejen pěší poutě, ale i společná vystoupení na Mikulášských besídkách, mohli jste je slyšet zpívat koledy v koste-

lich, když byly otevřeny k prohlídce Betlémů. Nyní se vzhledem k rodinné situaci scházejí jednou měsíčně k modlitbám u jednoho z manželských párů.

Vedoucí společenství je paní Vladimíra Zbranková.

Modlitby matek

Modlitby matek vznikly v Anglii, v České republice působí od roku 1998. V naší farnosti se toto společenství schází už od roku 2002. Nejdříve fungovaly dvě skupinky, jedna dopoledne a jedna odpoledne. Bohužel, některé bývalé členky už zemřely, jiné přestaly chodit ze zdravotních důvodů, proto nyní působí jen jedna skupinka a v ní 9 matek (spíše babiček). Scházejí se jednou měsíčně v Lidovém domě. Podle zakladatelky je ideální počet maminek ve skupince 3–6 a četnost schůzek jednou za týden. Hlavní náplní setkání je modlitba za děti a vnučata a k tomu slouží brožurka, která členky tou modlitbou vede.

Hlavní centrum Modlitby matek působí v Brně, před několika lety vznikly i koordinátorky ve všech diecézích. V rámci ČR jsou organizovány i další aktivity: setkání, duchovní cvičení.

Určitě by bylo hezké, kdyby vznikly další skupinky Modlitby matek, hlavně mladých maminek. Také toto společenství by rádo přivítalo další maminky do své skupinky. V případě většího zájmu by se opět mohly rozdělit.

Vedoucí společenství je paní Anna Bloková.

Farní společenství seniorů

V naší farnosti probíhají společné chvíle pro seniory v úterý jednou za 14 dní na faře v Místku od 8.30 do 10.00 hodin. Věnují se modlitbě a četbě evangelií po kapitolách s výkladem o. Jiřího. Začínají dobrou kávou a nechybí něco k tomu. Je to nejen možnost naslouchat Božímu Slovu, ale také příležitost ptát se kněze na věci, které členy tohoto společenství zajímají. Ale především je to společné setkání, na které rádi přivítají každého, kdo chce tuto chvíli prožít společně s dalšími seniory.

Farní společenství mládeže

Společenství vysokoškolské a středoškolské mládeže se schází pod vedením o. Vojtěcha co čtrnáct dní na faře v Místku. Členové společenství se společně modlí, baví o živém Bohu a o tom, jak koná v jejich životech. Rádi také konzumují dobré jídlo a s humorem řeší problémy a strasti mládežnického života :)



Sekulární františkánský řád

Od počátku 13. století se Evropou šířily františkánské myšlenky a oslovily mnoho lidí. Kořeny místního bratrského společenství Sekulárního františkánského řádu (SFŘ, dříve 3. řád sv. Františka) sahají nejméně do konce 19. století. Víme, že kolem roku 1900 bylo v naší farnosti více než 120 laických františkánů. Jeho existenci nepřerušily ani války a totalitní režimy 20. století, pokračuje ve své činnosti i v moderní době 21. století. Za ta dlouhá léta se zde vystřídalo několik generací světských františkánských řeholníků. Někteří dokonce mezi bývalými členy dohledali svoje rodiče, prarodiče či známé...

Podle Františkova příkladu je formou jejich života žít Evangelium ve světě, naplňovat konkrétní poslání v manželství, v rodině, v práci, ve škole... Prokazovat radostné a milosrdné srdce, být užiteční druhým a církvi... Podporou k tomu jsou pro členy bratrská setkání. Rozhodující osobou života je Ježíš. Nosí T (tau), který znázorňuje jeho kříž, i jednoduchý

hábit, odkazující na jednoduchý františkánský životní styl.

V současnosti tvoří společenství Sekulárního františkánského řádu 15 členů. Scházejí se obvykle třetí sobotu v měsíci podle možností na ranní mši svaté a poté pokračují dopoledním programem na faře nebo v Katolickém lidovém domě. Duchovním asistentem je olomoucký řeholník, bratr Radek Navrátil, který se aktivně podílí na obsahu setkání. Ta jsou vedena ve františkánském duchu, v radosti a modlitbě, členové při nich prohlubují svou víru, diskutují i současná témata a dávají prostor názorům a postojům druhých v duchu bratrské vzájemnosti.

Rádi by v našem městě udrželi františkánský odkaz předků a přivítali mezi sebou další generaci přátel, všechny, které oslovuje Františkova spiritualita, kterou dnešní svět tolik potřebuje a na níž často odkazuje i papež František.

Na setkání s Vámi se těší Pavel Ludvík Bužek OFS, ministr MBS SFŘ Frýdek-Místek.

Připravila Radka Kulichová

V Ostravě jsme navštívili naše bývalé kněze

Byl sychravý a nevlídný čas, když jsme se vypravili v úterý 12. listopadu do Ostravy v doprovodu o. Kazimíra a o. Jiřího. Cílem byla prohlídka televize Noe a návštěva dvou bývalých kněží naší farnosti.

Televize Noe, která vysílá od roku 2006, nás zaujala zapálením všech zaměstnanců, o kterém vyprávěl náš bývalý děkan o. Daniel Vícha, nyní biskupský vikář a moderátor. Noe, televize bez reklam, žijící z darů a nadšení zaměstnanců, to je jen malý výčet toho, co jsme obdivovali, což nás vedlo k zamyšlení o větší pomoci této jedinečné televizi.

Čas rychle plynul, takže jsme se přesunuli na mši do sousedního kostela sv. Václava, kde jsou uloženy ostat-

ky bývalého biskupa Františka Václava Lobkowicze.

Po mši jsme se rozloučili s o. Danielem a vydali se do Ostravy – Zábřehu, kde nás čekal o. Václav Rytko, bývalý kaplan. Ukázal nám své nové působiště – kostel Svatého Ducha.

Novodobý kostel nás zaujal svým příběhem i neobvyklým tvarem a sklepním zázemím pro široký rozsah různých aktivit, které jsou důležité pro dobře fungující farnost. Posezení u oběda a kávy,



které nám připravily místní farnice, bylo příjemnou tečkou celého zájezdu.

Marie Knödllová

Naše farní rodina 2024



Čajan 31. 3., Andrea Juřenová 7. 4., Tobias Vokoun 14. 4., Dominik Maršálek 21. 4., Adrian Krejčí 28. 4., Tereza Šutáková 2. 6., Martin Zuščák 18. 8., Martin Řehák 24. 8., Laura Zárubová 22. 9., Jindřich Polák 6. 10., Ester Seyfriedová 6. 10., Emma Balašová, 10. 11., Michal Velička, 10. 11., Michael Křiva 17. 11.

Břimování (54)

1. června

Miroslav Andrle, Tomáš Bača, Veronika Bačová, Lukáš Bielčík, Anna Bohatá, Vojtěch Boščík, Adéla Boščíková, Dorota Bužková, Ester Cudziková, Martin Čajánek, Mikuláš Čajánek, Aneta Červenková, Marcela Hajdušková, Renáta Hájková, Marek Haleš, Pavel Hartmann, David Havlásek, Magdaléna Hejnešová, Rostislav Hruška, Helena Hružková, Irena Marie Indruchová, Markéta Janečková, Barbora Kalenská, Blanka Kalenská, Jan Kalenský, Jakub Kohut, Štefan Kortiš, Matěj Kotásek, Václav František Kotásek, Klára Kotásková, Lucie Křivová, Karin Lačiková, Josef Marek, Barbora Marková, Filip Martiník, Tibor Matáš, František Merta, Anna Mertová, Marie Mertová, Žaneta Mikušová, Jakub Molenda, Jakub Musálek, Hana Musálková, Terezie Němcová, Filip

První svaté přijímání (19)

19. května

Marie Bačová, Jana Bílková, Jakub Bosák, Alois Bužek, Josef Čajánek, Rozálie Čajánková, Jan Čermák, Magdaléna Horvátová, Eliška Kleinwächterová, Júlia Koláčková, Ondřej Ligocký, Václav Marek, Adam Sedláček, David Sedláček, Mikuláš Stolín, Anežka Štěpánková, Emilie Vidláková, Eliáš Vojtek, Hynek Volný

Křty (27)

Adam Maršálek 18. 2., Stella Bárová 24. 3., Miroslav Andrle 30. 3., Marek Haleš 30. 3., Lucie Křivová 30. 3., Karin Lačiková 30. 3., Filip Martiník 30. 3., Žaneta Mikušová 30. 3., Jakub Musálek 30. 3., Eliška Stryczková 30. 3., Vladislava Valášková 30. 3., Alex Andrle 31. 03., Eliáš



První svaté přijímání ▼



▲ Břimování

Pěch, Leona Soldánová, Jarmila Stoklasová, Eliška Stryczková, Vojtěch Šokala, Rozálie Tesarčíková, Vladislava Valášková, Štěpánka Vidlákova, Lucie Winklerová, Petr Závodný

vá 10. 8., Václav Hlisenikovský a Zdislava Habrnálová 10. 8., Jan Rada a Eva Cholevíková 21. 9., Jaroslav Pohl a Natálie Hlásna 19. 10., Adam Lipowski a Veronika Handlířová 25. 11.

Milada Hendrychová 2. 4., Blanka Kavková 8. 4., Jindřich Przyhoda 15. 4., Dušan Šeba 19. 4., Vlasta Kutáčová 29. 4., Jaroslava Zapletalová 16. 5., Ludmila Fišerová 28. 6., Jaroslava Víchová 3. 7., Marie Kocichová 8. 7., Květoslava Šmídová 8. 7., Marie Ježová 18. 7., Ondřej Rumian 24. 7., Herta Adámková 25. 7., Marta Murínová 2. 8., Bohuslav Plíšek 16. 8., Jiřina Ogořalková 22. 8., Lubomír Šimek 30. 8., Elišabeta Vojkovská 6. 9., Marie Babincová 11. 9., Karla Plecháčková 24. 9., Zdeněk Pleháček 24. 9., Lucie Zuzčáková 24. 10.

Svatby (8)

Jindřich Przyhoda a Věra Bilková 31. 1., Dominik Štambera a Kristýna Kaizrová 8. 6., Marek Maier a Monika Pistovčáková 13. 7., Filip Petroš a Iveta Falharová

Pohřby (29)

Antonín Menšík 10. 1., Nataša Manychová 13. 1., Stanislav Hecl 20. 2., Věra Deptová 27. 2., Anna Zemanová 29. 2., Zdeňka Janečková 1. 3., Leopold Richter 27. 3.,

Výsledky sčítání farnosti

Podzimního sčítání ukázalo, že nás v kostelích naší farnosti výrazně ubylo. Letos nás v době sčítání bylo na nedělní mši 659, což je přibližně polovina oproti roku 1999, kdy proběhlo sčítání v naší diecézi poprvé.

Počet věřících na mši v neděli trvale klesá. Ze starších údajů můžeme zjistit, že v roce 1999 přišlo na nedělní mši 1 315 věřících, o pět let později 1 226, o deset let později 1 171 a v roce 2014 už jen 1 005. Před pěti lety sčítání za-

znamenovalo na nedělních bohoslužbách ještě 878 lidí.

Průměrný věk účastníků bohoslužeb je 50 let, ale 57 % lidí už tento věk překročilo. Do 14 let bylo 83 farníků, od

15 do 29 let 73, od 30 do 49 let 128, ve skupině 50 až 69 let 171 farníků, stejně jako ve skupině 70 až 84 let. Na nedělních bohoslužbách bylo i 33 lidí starších 85 let. V kostele bylo během sčítání 58 % žen a 42 % mužů. Třetina (36 %) byla ekonomicky aktivních, zbývající část tvořili děti, důchodci, farníci na mateřské/rodičovské dovolené a nezaměstnaní.

Během státem organizovaného sčítání se k římskokatolické církvi přihlásilo v roce 2021 ve Frýdku-Místku 4 400 lidí.

Reportáž z pouti

Panna Maria Medjugorská nikdy nebyla v Medjugorji

Je to už pár měsíců, co jsme se s Františkem (František Boldy – farář z Frýdku) sešli k řešení nějakých farních aktivit. Najednou František jen tak mimochodem prohodil: „Pojed's námi v říjnu do Medjugorje!“



Tohle poutní místo na jihu Bosny a Hercegoviny, kde se již od roku 1981 zjevuje Panna Maria, mi nebylo neznámé. Naposledy jsem tam byl před 30 lety a úcta k Panně Marii mi byla vždy blízká. Říkal jsem si, jak dnes Medjugorje vypadá? Proč se tam moji přátelé stále vracejí? Nevím, zda Duch svatý použil Františka, ale zvědavost převážila. Řekl jsem si: Proč ne?

Pozvali jsme farníky a vytiskli plakáty. Odjezd autobusem naplánovali na neděli 13. října večer. Ti, kdo mě lépe znají, ví, že noční cestování nemám rád. To bude má první poutní oběť. Večer 12. října balím do kufru pár věcí. Předpověď

říká, že v Medjugorje bude teplo. Na cestu k bazilice Panny Marie do Frýdku, odkud se odjíždí, se vydávám se svým kufrům pěšky.

V autobuse se spočítáme – 32 poutníků, z toho tři kněží. Já, o. František a o. Josef – redemptoristé z Frýdku. Následuje modlitba růžence a také poděkování, že svou pouť můžeme začít v den výročí slunečního zázraku ve Fatimě (13. 10. 1917). Jan Pavel II. jednou prohlásil, že Medjugorje je pro něj osobně přímým pokračováním Fatimy. Usínám s prožitkem vděku, ale brzy ráno na benzince v Chorvatsku se budím už v trochu jiné realitě. Protahuji ztuhlé tělo a hledám automat na kávu.

Kolem deváté hodiny ranní přijíždíme do Medjugorje. Když jsem tady byl naposled, stál zde obrovský kostel se dvěma věžemi, za kostelem velký stan pro bohoslužby a všude kolem pole tabáku nebo vinice, ve kterých dozrávaly šťavnaté hrozny vína, obklopené skalnatými pahorky s pichlavými keři. Medjugorje (v překladu doslova „mezihoří“) byla oblast, která spojovala 8 osad. Nyní projíždíme rušnými ulicemi malého městečka plného hotelů a restaurací, kde se kostel zdá najednou mnohem menší. A místo visících hroznů vidím všude stánky s visícími růženci všech barev, ale také s křížky, soškami Panny Marie a dalšími předměty. Říkám si: Inu, byznys je byznys, a kde je poptávka, je i nabídka... I já si za pár dnů budu z jednoho z těchto stánků odnášet svou hrst růženců domů.

Parkujeme na konci městečka. Je tady klid. Dostávám pokoj pro sebe s výhledem na kopec Križevac. K tomu poloopenze. Možná dárek Panny Marie, když mám v říjnu ty narozeniny? Jsem naprosto spokojený a dospívám svou probdělou noc. Začínám rozumět tomu, proč je zde tolik hotelů a penzionů – všichni poutníci potřebují ubytovat a nasytit. Je říjen, závěr „poutní sezony“ a přesto přichází na každodenní večerní modlitbu růžence a mši svatou kolem 4 000 lidí. Mše je sloužena pod širým nebem v poutním areálu za kostelem.

Odpoledne se vydáváme na nedaleký skalnatý pahorek Podbrdo, místo prvního zjevení. 26. června 1981 se zde zjevila Panna Maria 4 dívkám a 2 chlapcům s krátkým poselstvím: Mir, mir, mir. Vystupujeme kamenitou cestou lemovanou růžencovými zastaveními, modlíme se společně i soukromě. Přicházím ke kříži a uvědomuji si příznačnost doby, kterou papež František nazývá rozkouskovanou třetí světovou válku. „Mír, mír, mír“. O pár desítek metrů dál, uprostřed rezavých

skalisek, stojí krásná bílá socha Panny Marie. Zůstáváme v tiché soukromé modlitbě, vnímám krásu a pokoj tohoto místa. Čeká nás cesta dolů. Pro naše starší spolupoutníky a spolupoutnice cesta nanejvýš namáhavá. Proplétáme se mezi stromy, pomáháme si navzájem a s pomocí našich andělů strážných se dostáváme dolů bez vážného úrazu.

Připravuji se na večerní program. Každý na něj chodíme individuálně. O Medjugorji se říká, že je to zповědnice světa a můžu to potvrdit. Kolem kostela kvečeru vidím na židlích či lavičkách desítky kněží, kteří jsou připraveni k této službě. Na první pohled chaos, ale má to svůj přesný řád. Před zpovídajícím knězem se na zem pokládá plechová cedule s řečí a vlajkou jazyka, ve kterém kněz zpovídá. Někdo tam má jednu, jiný dvě, ale jsou i takoví borci, kteří tam mají celou řadu vlajek.

První zpovědní večer volím cedulku „česky“. Moc práce nemám. Vzpomněl jsem si na Ježíšova slova: „Komu bylo hodně dáno, od toho se hodně očekává.“ Druhý zpovědní večer tedy přidávám „slovensky“ a lidí přibývá. A když s odvahou přidávám i třetí cedulku „polsky“, okamžitě mám před sebou frontu jako před velikonoční zpovědí. Začínám pochybovat, zda stihnu účast na večerní mši svaté. Ano, Medjugorje je místo velkých obrácení. To potěší a povzbudí každého zpovědníka.

Večerní program začíná v 17 hodin modlitbou růžence, v 17.40 začíná chvíle ticha podbarvená jemnou hudbou, v tomto čase mají tři vizionáři každodenní zjevení Panny Marie už 43 let! V 18 hodin následuje mše svatá a po ní adorace. Nic zvláštního, nic velkého, nic strhujícího, a přece neskutečně krásné, pokojné a pro mě radostné posloužit touto svátostí. Ano, Medjugorje je místem hluboké modlitby, kde se lidé z celého světa modlí svým jazykem nahlas Otče náš.

V úterý se setkáváme s Nancy a Patrickem pocházejícími z Kanady. Po svém obrácení a setkání s poselstvím Medjugorje vše v Kanadě opustili a přijeli sloužit druhým. Patrick nám ve svém svědectví sdělil své rozhodnutí: „V Medjugorji bydlí Panna Maria, já budu bydlet vedle ní.“ A stalo se. Tento příběh je dohledatelný i na internetu. Ten dům, který postavili, trochu



vypadá jak středověký hrad, asi ne všem se úplně líbí. Ale je to místo modlitby, které nabízí kněžím a řeholníkům možnost odpočinku a duchovních cvičení. Vracíme se mezi vinicemi a modlíme se růžencem.

Ve středu se opět budím do slunečného dne. Po mši svaté vyrážíme v malé skupině místní autobusovou linkou do Mostaru. Na autobusovou zastávku přicházíme našťásti včas, řidič totiž odjíždí o 5 minut dříve. Jedno z největších měst mezi bosenskými horami je znamením potřeby mezináboženské tolerance. Vidíme město vysokých věží kostelů a mešit. Mění tvář. Je moderní, přesto i po 30 letech od konce války pozorujeme její následky. Znovu jsem si uvědomil, jak je potřebná modlitba za mír.

Ve čtvrtek nám poprvé prší. Čeká nás výstup na Križevac – blízký kopec se zastaveními křížové cesty. To nás ale neodradilo. Vystupujeme potichu. Někdo v pláštěnce, někdo jen v tričku či bundě, v botách i bosky. Každý chce o něco prosit. Pod vrcholem míváme pietní místo Slavka Barbariče – místního kněze, který zde vystupoval každý den a také zde zemřel při posledním zastavení křížové cesty. Mnozí poutníci chodí prosit také k jeho hrobu.

V pátek jedeme na výlet, krátce zastavujeme u malebných vodopádů, ale hlavně míříme do vesnice Tihaljina.

Zajímavostí je, že ve zdejším kostele se nachází socha Panny Marie. Přesně té, se kterou máme všichni spojené pohlednice, obrázky a upomínky z Medjugorje. Stalo se to tak, že kněz, který v Medjugorji působil, byl komunistickým režimem převelen do této farnosti. Tam zakoupil krásnou sochu Panny Marie, a když jeho bývalí farníci za ním přijížděli, rozdával jim její obrázky. Socha panny Marie z Tihaljiny se tak stala symbolem Medjugorie. A tak můžeme říci, že Panna Maria Medjugorská nikdy nebyla v Medjugorji. I to se může stát...

Je pátek, den odjezdu, blíží se další poutní oběť – noční jízda autobusem. Balím se, přibaluji dárky a upomínky. Děkuji Bohu za možnost zde být. Přemýšlím o vizionářích a jejich specifických posláních, každý dostal úkol od Gospý (Panny Marie) se za něco či někoho modlit (za nemocné, nevěřící, kněze, mladé a podobně). Je to inspirující. Připouštím, že se sem někdy vrátím. Snad dostanu „nebeskou pozvánku“ dříve než za 30 let a snad to nebude nočním autobusem.

o. Kazimír

Akce Lidového domu

Pohádka

15. prosince 15.00

Lidáčkovo divadlo si po roce a roční práci pro své diváky připravilo pohádku. Premiéra pohádky **Poněkud ztracená princezna** překvapí a pobaví všechny diváky. Nové pojetí v podání Lidáčkova divadla nenechá nikoho smutným.

Ples

22. února 19.00

V průběhu zimního období se nám Lidový dům podaří opět trochu roztančit. Proběhne oblíbený ples. Můžete se těšit na bohatou tombolu a vystoupení z farního společenství.

Karneval

2. března 15.00

Také letos se můžete těšit na dětský karneval. Pro děti budou připraveny soutěže, tanečky, dárečky, svačinka a hlavně spousta výborné nálady.

HrozenBál

26. dubna 19.00

Tradiční ples ve velikonoční době farnosti Frýdek.

MUSICA TEMPLI
spolek pro studium duchovní hudby

Vánoční koncert

Místecký chrámový sbor CANTORES DOMINI
a sólisté
Musica Templi Orchestra
Řídí Jan Strakoš

Neděle 29. 12. 2024 v 16 hod.
Kostel sv. Jana a Pavla, Místek

Vstupné 100,- Kč
(předprodej 30 min. před koncertem na místě)

www.musicatempli.cz

Finančně podpořeno Statutárním městem **FRÝDEK MÍSTEK**

XXI. ročník **Největší**
výstava betlémů
v České republice
z jediné sbírky

26. prosince
13–18 hod.

27. prosince
10–18 hod.

8. ZŠ
Frýdek–Místek
Československé armády 570
(naproti Tiskárny Kleinwächter)

Za vystavovatele
Daniela Adámka a Jiřího Bíleckého
srdečně zve

Živá
vánoční hudba
pod vedením
PhDr. Terezy Baronové, PhD.

Josef Kleinwächter
zakladatel výstavy

Záštitu nad výstavou převzal **Mons. Martin David**,
biskup ostravsko-opavské diecéze.

334
BETLÉMŮ
ZE SOUKROMÉ
SBÍRKY



visitfm.cz **www.ibetlemy.cz** **grafika · reklama · tisk**
KLEINWÄCHTER
holding s.r.o. zř. 1991

PŮJDEM SPOLU DO BETLÉMA

Římskokatolická farnost Místek
zve všechny lidi dobré vůle na setkání

24. 12. 2024 | 15 hodin
náměstí Svobody v Místku

- ROZDÁVÁNÍ BETLÉMSKÉHO SVĚTLA
- POŽEHNÁNÍ RODINÁM A CELÉMU MĚSTU
- VÁNOČNÍ PŘÁNÍ A ZAMYŠLENÍ
- ZPĚV KOLED



FRÝDEK ≈ MÍSTEK

KULTURA F ≈ M

TRADIČNÍ TŘÍKRÁLOVÝ PRŮVOD

4. 1. 2025 | 10 hodin

PRŮVOD ZAČÍNÁ NA ZÁMECKÉM NÁMĚSTÍ VE FRÝDKU,
ZAKONČEN BUDE V KOSTELE SV. JANA A PAVLA V MÍSTKU



CHARITA
FRÝDEK-MÍSTEK



FRÝDEK ≈ MÍSTEK



Vánoce ve farnosti Místek

24. 12. 2024 Štědrý den

- 15.00** náměstí Svobody – Půjdeme spolu do Betléma, rozdávání Betlémského světla, zpívání koled, přání k Vánocům
- 23.00** farní kostel – Půlnoční mše svatá
- 20.30** kostel Hodoňovice – Půlnoční mše svatá
- 21.30** kostel Sviadnov – Půlnoční mše svatá

25. 12. 2024 Slavnost Narození Páně

- 6.00** kostel sv. Jakuba – JITŘNÍ MŠE SVATÁ
- 8.00 a 10.00** farní kostel – VÁNOČNÍ MŠE
- 7.30** kostel Lysůvky
- 9.00** kostel Sviadnov
- 10.30** kostel Hodoňovice

26. 12. 2024 Svátek sv. Štěpána

- 10.00** farní kostel
- 7.30** kostel Lysůvky
- 9.00** kostel Sviadnov
- 10.30** kostel Hodoňovice

29. 12. 2024 Svátek Svaté rodiny

mše svaté jako obvykle v neděli s obnovou manželských slibů

31. 12. 2024 Konec občanského roku

- 7.00** kostel sv. Jakuba
- 16.00** farní kostel

1. 1. 2025 Slavnost Matky Boží Panny Marie

- 8.00 a 10.00** farní kostel
- 18.30** farní kostel
- 7.30** kostel Lysůvky
- 9.00** kostel Sviadnov
- 10.30** kostel Hodoňovice

Otevřené betlémy ve farním kostele a u sv. Jakuba 25. až 27. 12. 2024 od 15 do 17 hodin.